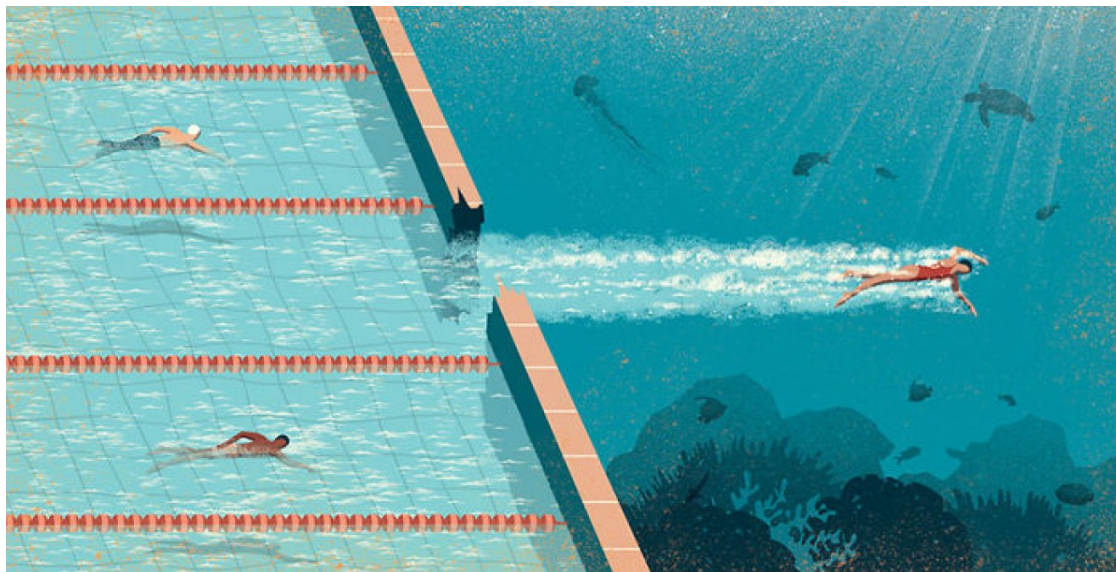

Tornarà el misteri

Segona part: «La construcció de la persona» (subtítol basat en la biografia de dues parts d'Elvis Presley, per Peter Guralnick)

Imatge: Davide Bonazzi

Hi ha vida després d'Instagram? Què va ser primer: el goig o el *post*? És, el telèfon mòbil, el millor amic de l'home?

Disculpeu-me per engendrar una segona part amb ocurrències filosòfiques de fàcil concebiment. Són per resumir el que deia en la primera entrega d'aquest personal manifest contra les xarxes socials. Explicava que se'ns n'ha anat de les mans. Deia que els altres temps eren temps dels altres.

Ara no. Els nostres temps són els temps de nosaltres. De fet, sembla que els únics actes que importen són els que mostrem a la xarxa. Però del *post* al fet hi ha un bon tret. Ens lluïm en cos i ànima en un escenari de fàcil abast, davant d'un públic suposadament entregat i interessat. Tant, que les carreres de fotografia, filosofia, música i literatura es poden assolir a base de *likes* en lloc de bones notes.

Però vaja, tot això ja ho vaig posar sobre la taula en l'anterior article. Ara toca donar-li la volta i veure què en podem treure si desfem tal entortolligament. Aquest serà un discurs optimista. Ho prometo.

Som molt més que 140 caràcters, 15 segons de vídeo diaris o una *fotofinish* setmanal. Per tant, em pregunto: ho sabem tot de les persones? No sé vosaltres, però en el meu cas, el que engreixa l'enamorament primari cap a algú no és només el que en sé sinó també el que en desconec. Igual que és més interessant una pel·lícula de terror mentre no apareix el monstre, perquè encepa la imaginació, també ho és un individu quan podem fantasiar-hi. El misteri és clau. Imaginar és passió.

A veure, les xarxes també generen inventiva, és clar, però la que en surt és controlada, guiada, ja que l'únic que hi veiem és el que cadascú vol ensenyar-nos. I tot és tan dissimuladament correcte que a vegades fa mandra. Igual que a l'Elvis no podien filmar-li la cintura perquè els

semblava aberrantment provocatiu, també ens autocensurem dins la nostra pública desinhibició. I si no, bé prou que ho fa la mateixa aplicació quan entrelluca una part íntima. Amb tot, ens podem endur un bon disgust. Creiem estar coneixent cantants o esportistes perquè així ho demostren els seus vídeos i fotos, però això no vol dir que sigui una pràctica diària o el pilar de les seves passions. Tots sabem d'algú que es contradia; un «Digue'm de què posteges i et diré què et manca». **We can't go on together with suspicious minds.**

Elvis Presley ? Suspicious Minds

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=Wb0Jmy-JYbA>

Casualment, fa pocs dies em va caure a les mans una entrevista a Gerd Leonhard, pensador especialitzat en el xoc entre persona i màquina que acaba de publicar el llibre *Technology versus Humanity*. El cas és que la tecnologia està cultivant un clam d'humanitat que cada cop és més present. Leonhard deia que d'aquí a 50 anys el món serà completament diferent i que l'única forma de sobreviure a la invasió robòtica serà essent més humans que mai. Facultats com la creativitat, el misteri, l'empatia i la intuïció seran les nostres millors armes. Per exemple, moltes de les grans empreses mundials ja no busquen personal amb competència digital sinó emocional. El focus ara és la humanitat. «Facebook té una gran tecnologia però li falta orientació ètica. Si no ho canvia, morirà», comentava. A Nova York ja hi ha restaurants que et fan un 10% de descompte si no mires el mòbil mentre hi ets. I en l'article *Logged off: meet the teens who refuse to use social media* de *The Guardian* s'explica que l'ús de les xarxes socials va disminuint entre els adolescents. Confessen que els genera infelicitat veure la constant activitat dels seus companys i que, a més a més, la majoria de vegades és exagerada. D'altra banda, sí que hi ha un augment entre la gent de més de 45 anys. Qui sap si acabarà essent un costum d'una edat concreta, com els gintònics o *Cine de barrio*.

El cas és que tinc esperança. L'evolució no descansa i desprendre'ns d'aquesta pràctica serà una modificació natural en la nostra conducta. Igual que ara ens trobem en l'era del jo-no-miro-la-tele, també arribarà un dia en què estarà de moda abstenir-se de les xarxes socials. Ens animaran diverses propagandes governamentals i moviments saludables a combatre una addicció que aleshores serà mundialment reconeguda i alertada. Si fa no fa com ha passat amb el tabac, potser se'ns obrirà una finestra abans d'accedir-hi sota algun lema fulminant *tipo* «Provoca addicció», «Segueixi comunicant-se cara a cara, faci-ho pels seus éssers estimats», «Postejar redueix l'autenticitat de l'individu» o «Deixi l'aparell i continuï gaudint del que estava fent. Ja ho explicarà després». Estar fora de línia serà un privilegi.

Elvis Presley, Junkie XL ? A Little Less Conversation

V?deo: https://www.youtube.com/watch?v=Zx1_6F-nCaw

Darrerament, alguns amics han compartit la seva opinió amb mi i he anat veient que és una sensació general. Porto uns dies sense xarxes socials. Quan vaig començar l'article ho vaig provar per ser conseqüent i la veritat és que he recuperat una sensació que estava en *standby* en algun racó de l'hipocamp. No us la penso descriure. Prefereixo que us animeu a provar-ho i la visqueu vosaltres mateixes. Potser va ser la nostàlgia, però el que vaig sentir em va agradar i procuraré conservar-ho perquè em torni a passar. Per citar algun exemple, anar-te'n de viatge i viure-ho introspectivament o, al revés, deixar que un amic t'expliqui les vacances a la cara sense coneixement previ genera molt més interès i emoció. I escoltar. Sobretot escoltar. Apartar-se d'aquestes fàbriques d'ego i narcisisme. Oblidar els lladrucs, la provocació gratuïta i la mofa dels *demés* com a arguments sòlids. **A little less conversation, a little more action please.**

La línia és molt fina i costa saber fins a quin punt es fa per un mateix, pels *demés* o una mica per tot. Tampoc cal que sigui una cosa o l'altra. Potser només es tracta de trobar el punt intermedi i fer-ne un ús reduït. Siguem conscients només del *gasto* d'hores que suposa i on rau el lliandar de l'autenticitat i la sensatesa.

Ara em toca fer un pas més. Aviam? començarem per aquí, va? Adéu, Facebook. Collons. No és tan fàcil. Tinc dubtes. Penso coses que no esperava. Normal. Ja és això. Pressió social; un bri d'addicció, potser; *vésasaber*. Serà més gran la recompensa. Va. Perfil eliminat. Oh.

Quin descans!

Tornarà el misteri.

**«Menys conversa, més acció, per favor.
Poc que em satisfà tanta faroneria.
Més mossegades i menys lladrucs.
Menys baralles i més vida.»**

Fragment de la cançó *A Little Less Conversation* cantada per Elvis Presley
amb remix de Junkie XL
(composta per Mac Davis i Billy Strange)